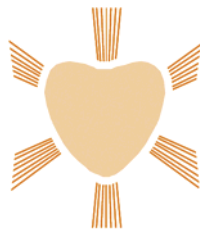

SRDÍČKO

ročník XVI.
4. 11. 2012

5

MILÍ PŘÁTELÉ,

případlo na mě, abych se s vámi rozdělil o své dojmy. Často jsem dotazován: „Tak jaké je to v Obřanech? Líbí se Vám tam?“ Ano, líbí se mi tam. Je to nový úsek cesty, který mi Pán připravil. Ono v každé farnosti je to svým způsobem „jiné“. Důležité je, když se lidé spolu nehádají, když mají dobré srdce a umí si navzájem pomáhat. To platí o Husovicích a stejně to platí i v Obřanech. V obou farnostech pociťuji „rodinnou atmosféru“, což je krásné. Obřany jsou menší farnost, tak se to tam zdá ještě jakoby rodinnější. Jsem rád, že zde mohu vypomáhat, kéž Pán dopřeje, abych nezklamal.

To ovšem neznamená, že bych se „vypařil“ z Husovic. Zůstávám husovickým farním vikářem tj. zástupcem a pomocníkem P. Filipa. K tomu jsem ještě vikářem našeho františkánského konventu. (Rád bych byl Filipovi pomoci, ne břemenem.) A ještě jsem byl jmenován „submagistrem“ noviců, tedy jsem v kontaktu s P. Cyrilem Brázdou OFM, který se v Trnavě věnuje slovenským a našim novicům Prokopovi, Bernardovi a Pavlovi. Mám za nimi měsíčně dojíždět a pomáhat je doprovázet.

V souvislosti s těmito změnami častěji hodnotím své uplynulé „správcovství“ v Husovicích. Kdybych to měl kratičce shrnout, tak si uvědomuji, že jsem na

řadu věcí nestačil, u více lidí jsem nenaplnil očekávání... Stále jsem se učil být administrátorem, často jsem se divil, že mi Pán svěřil tak odpovědný úkol... A tak vás, kterým jsem zůstal něco dlužen, prosím o prominutí.

Změna vřdycky také otevírá i určité vyhlídky do budoucna. Jak to vidím ve své situaci „po padesátce“? Častěji jsem o tom v uplynulých týdnech přemýšlel, a tak se teď o to s vámi dělím. „Jádrem řeholního života je snaha o dosažení dokonalé lásky prostřednictvím zachování evangelních rad“ stojí psáno v jednom dokumentu. Co je láska a jaká má být, rozebírá sv. Pavel v 1. listě Korintánům (13. kap.). „Láska je shovívavá, dobrosrdečná, nezávidí, nevychloubá se, nenadýmá, nedělá co se nepatří, nemyslí jen a jen na sebe, nerozčiluje se, zapomíná, když jí někdo ublíží... věří, omlouvá, nikdy nad ničím nezoufá, všechno snáší...“ Myslím, že na tomto poli mne bude Pán dále „třénovat“, abych ještě lidsky i duchovně rostl, dokud to je možné, protože jednou přijde čas, kdy už to možné nebude. Jestli jste na tom podobně, pak se svěřujeme Pánově péči společně.

Tak takhle se asi mám... Mám vás rád, pamatuji na vás všechny v modlitbách a žehnám vám.

P. Ignác

BLAHOŘEČENÍ

Beatifikační obraz od Tomáše Císařovského

*Být zrnem ukrytým v brázdě, aby umíraje
každému sobectví, doznělo v klasy plné života.*

(David Maria Turollo –
z Novény k blahorečení)

V sobotu 13. 10. 2012 zastihlo ranní svítání před kostelem Nejsvětějšího Srdce Páně v Brně-Husovicích poutníky, chystající se na slavnost blahorečení čtrnácti františkánských mučedníků v Praze, při nastupování do dvou přistavených autobusů. Plánovaný odjezd se malinko posunul asi na 6.45. Snad proto byl dojezd do Prahy poněkud natěsno a především kněží se k průvodu spolubratří přidávali dosti zčerstva. Ale nijak tato drobnost neubrala na kráse celému dni. Bůh nešetřil ani hezkým počasím, protože i v nebi se

zjistě slavilo společně se slavením v katedrále, jen s tím rozdílem, že v nebi šlo již o běžnou záležitost, kdežto v katedrále o premiéru. Brněnští poutníci měli možnost vidět neuvěřitelně dlouhý a nádherný průvod ministrantů, bratrů a kněží rovnou ze schodů u vchodu katedrály, protože dříve se dovnitř nedostali, takže o tento milý zážitek nebyli ochuzeni. V průvodu kromě našich kněží a bratrů i ministrantů, byli mnozí další, např. P. Tomáš Holub, ze salesiánů P. Martin Hobza a P. Josef Brtník, někteří biskupové včetně našeho Vojtěcha Cikrleho a především kardinálové – Angelo Amato, prefekt kongregace pro svatořečení, Giovanni Coppa, bývalý apoštolský nuncius v ČR, Dominik Duka a Miloslav Vlk.

Ve značně zaplněné katedrále sice již nebyla místa s dobrým výhledem na dění u oltáře, ale slavnostní atmosféra prolínala celým prostorem a alespoň jsme o to více mohli vnímat jeden druhého, být si nablízku ve chvíli, kdy se připomínalo společenství bratří, kteří spolu vytrvali v těžkých chvílích až do dramatického konce. Mezinárodní účast na slavnosti ještě více podtrhovala myšlenku vzájemného sjednocení pro dobro všech, která je křesťanství vlastní a toto sjednocení vládlo právě i v komunitě umučených bratří. Jediný z nich, který nebyl blahorečený, byl vrátný, jenž uprchl, později na následky zranění rovněž zemřel, ale ze společenství blahoslavených se vydělil.

Ostatky umučených bratří byly přineseny ve slavnostním průvodu v truhle z dubového dřeva, kterou neslo šest františkánů a docela se nabízela připomínka z Ezechiela o údolí suchých kostí, protože čtrnáct mučedníků znovu „přišlo“ oslovit nejméně tisícovku lidí v katedrále a nejen je. První čtení při eucharistické slavnosti přečetl bratr Jan Kapistrán Gajdoš, přinášení darů za řád františkánů obstaral bratr Justin Stanislav Majvald (oba z husovické farnosti). Poselstvím slavnosti byla především odvaha a láska, kterou má křesťan čelit vlně nenávisti a nepřátelství. Hledat i v nepříteli to, co je v něm dobré, spolupracovat na tom, to je to, co promlouvá i do naší doby, co je i v současnosti aktuální. Lásku k nepříteli přináší jen křesťanství. Je to pobídka, abychom čelili útokům zla ve své křesťanské identitě postojem bratrství a lásky.

Zabití čtrnácti mučedníků kontrastuje ostře s jejich dobrým životem – modlí se a pracují. Zaujímají postoje bratrství,

Katedrála sv. Víta v Praze, sobota 13. 10. 2012

pokoje, služby a lásky a v tom je můžeme napodobovat. Tím pak kultivujeme svět, ve kterém žijeme, k obnovení vzájemné úcty, odpouštění, usmíření a dobru. Přes staletí k nám zní odpuštění jako výzva, abychom překonávali rozdělení a směřovali ke společenství v dobrém. Blahoslavení mučedníci ukazují sílu dobra pro lidstvo. V září kardinál Angelo Amato na Sicílii blahorečil františkánského kněze P. Gabriela Allegra. A nyní v Praze jsou blahorečeni další františkáni. Téměř se zdá, že vstoupit do řádu františkánů už je samo o sobě cestou k oficiální svatosti. (Pro farníky z Husovic důležité upozornění, pamatujeme na to, že máme tím pádem plnou faru kandidátů na blahorečení a následné svatořečení a i my můžeme

být účastni života těchto budoucích svět-ců :). Pro františkány jsou u blahorečení čtrnácti bratří tři důležité motivy: mezinárodní společenství, pak to, že je blahorečena komunita a že je zdůrazněn prvek eucharistie. Kež nám Pán dá další takové bratry a sestry, jako byli tito pražští mučedníci a kež nám dá dostatek svědků víry, kterých je zapotřebí v každé době. Kež nám všem dá Pán pokoj a dobro. I to zaznělo z úst generálního ministra br. José Rodríguez Carballa, OFM.

Kardinál Duka na závěr poděkoval bratřím františkánům, celé jejich rodině i ze zahraničí, že obohatili církev o nové svaté. Byli jsme dříve zemí náboženského smíru, ale nenávisť, závist a chamtivost zničila dané soužití. Je to i výzva naší společnosti, kterou též toto ohrožuje, zároveň s neúctou k druhému. Proto také děkoval i politickým špičkám za jejich účast na slavnosti. Nakonec řekl: „Všem, kteří slavnost připravili Pán Bůh zaplat.“ Po skončení slavnosti si ještě poutníci mohli prohlédnout katedrálu a nechat v sobě doznít všechny předešlé prožitky.

Bratr Bonaventura přednáší v klášteře Panny Marie Sněžné v Praze

Další silné zážitky výjimečného dne následovaly. Jedním z nich byla i možnost vidět neokázalý průvod bratří s ostatky mučedníků na arcibiskupství, byla v tom nádherná františkánská prostota, kdy okolní svět pulzuje běžným životem a ani příliš netuší, že kolem něj prochází poselství dějin o bratrství, lásce a odmítnutí nenávisti a zloby.

V klášteře františkánů u P. Marie Sněžné, kam mířily i davy řeholních sester a bratřů – Praha musela být překvapena tak velkým počtem – se uskutečnil odpoledne částečně připravený a částečně improvizovaný program, nechybělo ani moravské víno, a v ambitech kláštera bylo možné shlédnout pečlivě připravenou výstavu o mučednících. Požehnaný den velmi rychle uběhl a večerní odjezd do Brna v 18 hodin na sebe nenechal dlouho čekat. Nikdo nebyl v Praze zapomenut, chvíli před závěrečným rozloučením v Brně zazněla vděčná děkovaná modlitba za celý nádherně prožitý den.

V neděli při jedenácté mši svaté P. Filip velmi výstižně přiblížil sobotní události všem, kteří se nemohli zúčastnit, zážitků bylo mnoho a všechny ani zachytit nelze. Celým dnem rezonovala františkánská pokora, společenství a tichá radost jako poselství sv. Františka pro svět, přinášené bratřimi, kteří toto poselství žijí.

*Učiň mě, Pane, nástrojem, ať zářím,
ať zářím Tvým pokojem.
Kde dusí nenávisť, ať lásku vnáším,
Kde tiskne bezpráví, ať křivdy snáším,
Ať smírem spojuji, kde dělí hádky,
Ať pravdou přemáhám omyl a zmatky*
Jarka Cýrusová

MILÍ FARNÍCI,

někteří z vás jistě již zaznamenali, že brněnský konvent se od října rozrostl o nového bratra. Je mi 27 let a původem jsem Brňák. Zde jsem se narodil a nějakou chvíli i žil. Dospívání jsem prožil v Pochořelicích. Do Brna jsem potom ještě dojížděl na střední školu. Vyučil jsem se stavebním truhlářem se specializací na okna a dveře. Do řádu mě Pán povolal před osmi roky. Mám 10 sourozenců, osm sester a dva bratry. Mé dřívější působišťe byl konvent Panny Marie Sněžné v Praze, kde jsem strávil sedm let.

Po kongresu naší provincie vedení rozhodlo o mém přeložení do Brna. Bylo to pro mě velikým překvapením, avšak na husovickou farnost jsem slyšel samou chválu a proto se sem těšil. Ve „vaší“ farnosti mám zastávat službu pastoračního asistenta. Chci tuto službu zastávat co nejzodpovědněji, s ohledem na komunitní život našeho kláštera.

Chci se zabývat, pokud možno, v nejbližší době nejvíce ministranty. Služba u oltáře je nádhernou zkušeností, kdy chlapec více proniká do tajemství liturgie a je, dovolím si říci, blíže Kristu přítomnému v Eucharistii. Já sám jsem začal ministrovat „až“ ve dvanácti letech. Často jsem s mým p. farářem objížděl jeho farnosti. Toto mi dalo hlubokou vnitřní víru v Eucharistii a postupně jsem pronikl to tajemství liturgických

úkonů a tím mohl lépe pochopit, co se při mši děje a proč. Víím, že někdo může říci, však to nemusí ministrovat, aby to poznal. Věřím, že Pán dává při této službě zvláštní milosti. Z ministrantských řad také Pán dává nejvíce povolání ke kněžství a k zasvěcenému životu. Toto je velikou milostí a důkazem přízně, když si Bůh vyvolí z rodiny někoho ke své službě. Myslím, že i jakákoliv bohoslužba je mnohem slavnostnější, když je kolem oltáře dostatek ministrantů, kteří slouží knězi a farnosti touto konkrétní činností. Je to mnohem lepší, než jeden „udýchaný“ ministrant, který se snaží všechno zastat. Sám jsem několik let ministroval sám, než dorostli další. V Praze jsem se ministrantům věnoval 6 let. Proto vnímám jako velmi důležité se této skupině obzvláště věnovat. Pro ministranty chci pořádat schůzky. Nejen proto, aby získali znalosti, ale aby se vytvořilo společenství kluků-farníků, kteří mají vědomí své zvláštní služby ve farnosti, ke které je právě sama farnost povolává a určuje. Schůzky budou také o tom společně něco zažít, pobavit se a zahrát.

Nemusíte se, rodiče, obávat někoho dát i na zkoušku. Toto se mi často u Panny Marie Sněžné stávalo, že dítě ministrovalo jen jednou nebo párkrát...

Zvu další kluky ke službě u oltáře!

br. Jan Kapistrán

ROZHOVOR S P. BERARDEM HASILEM, OFM

Často potkáváme P. Berarda v našem kostele, jak se se svou důvěřivou, Bohu oddanou pokorou modlí vzadu za kostelními lavicemi, když vychází ze služby ve zpovědnici, když s vnitřně zakotvenou radostí slouží mši svatou, aby ji zakončil slovy: „Jděme ve jménu Páně.“ Jistě ani netušíme, co všechno nám ve své tiché nenápadnosti za ta léta vymodlil, kolik srdcí oslovil svým kázáním, kolik duší zachránil v těžkostech, kolika lidem přinesl Boží lásku do života. Proto se ho dnes chceme zeptat alespoň na pár věcí, neboť je takovou živou pamětí nejen naší farnosti.

Otče Berarde, jak si Vás Bůh zavolal ke kněžství a do františkánského řádu?

To je zamotaná historie. Bydlel jsem v Praze, chodil jsem na mši sv. ke svatému Rochu a do kostela Božského Srdce Páně. Tam jsem se sprátelil s jedním chlapcem, který mě seznámil s laickým bratrem z benediktinského kláštera. Začali jsme společně chodit na poutě, přinášelo nám to při vši práci osvěžení. Přitom jsem tomu bratru vypomáhal i na faře. V té době jsem měl skončenou reálku a hledal jak dál, byl jsem přihlášený na průmyslovku, na abiturientské předměty. Ve farnosti jsme se účastnili založení charity a hlavně v ní sloužili, byla druhá světová válka a my jsme roznášeli potřebným lidem a rodinám věci, které jsme od různých dárců získali. Dostal jsem se časem k P. Marii Sněžné a tam jsem poznal P. Bonaventuru Boušeho, byl to takový mystik, opravdu nadšený františkán, dovedl to rozdávat a proto přitahoval. Ptal se mě, co budu dělat dál. To už jsem pracoval ve firmě Havlík v Hloubětíně, rozkresloval jsem součástky do tiskařských strojů, měli

jsem to trochu v rodině, protože tatínek byl tiskařem v Národní politice. Byl jsem také angažovaný v pěveckém sboru, měl jsem dost možností pomáhat lidem, navštěvoval jsem rodiny, které měly někoho na frontě nebo totálně nasazeného, ale stále to nebylo ono. P. Bouše mi po roce 1945 řekl: „Takhle dál žít nemůžete, nejste v tom spokojený.“ Představil mi universitního profesora ThDr. Kapistrána Vyskočila, který učil církevní dějiny na bohoslovecké fakultě. Byl to navenek člověk velmi přísný a tvrdý, ale uvnitř byl trochu jiný. Pobýval občas v Nespěkách u Pyšel, kam jsem i já jedl pracovat na polích, byl tam statek, který spravoval III. řád sv. Františka a tam mě P. Bouše profesoru Kapistránovi představil. Ten mi sdělil, že mohu nastoupit do noviciátu františkánského řádu v Kadani nad Ohří. Byl jsem tam pak v době, kdy nastalo zavírání klášterů, odtud jsme byli odvezeni do Bohosudova, kam soustřeďovali komunisté právě františkány. V budově gymnázia, kam nás umístili do učeben, jsem setrval do roku 1950. Poté přišel všem, kteří nebyli na vojně, povolávací rozkaz k PTP. Bylo mi už přes dvacet let a šel jsem na „převýchovu“ k PTP na tři roky a čtyři měsíce, místo zbraní nám dali lopatu, většinou jsme nakládali a vykládali nákladní auta. V září, po tři a půl letech, jsem neměl kam jít, kláštery byly zavřené. Tak jsem se přihlásil na doporučení P. Boušeho do Litoměřic na bohosloveckou fakultu. Boží volání jsem viděl především v tom, že mě druzí na fakultu poslali. Dlouho jsem po vysvěcení na kněze – světil mě pan kardinál Tomášek – čekal na státní souhlas, nakonec mě poslali do Peruce. Zde jsme s farářem objížděli ještě

dalších pět neobsazených filiálek. Občas jsem sloužil i v úplně prázdném kostele, ale byl jsem tomu rád, plně jsem se soustředil na setkání s Pánem Ježíšem Kristem a svěťoval mu všechny potřeby druhých, nemocných, trpících...

Má další cesta vedla do Ječovic a nakonec do Brna, kde jsem dosud. Brno jsem mohl poznat již dříve, když jsem, ještě ne jako kněz, pomáhal stavět lešení kolem kostela až k nejvyšší věži a z té výšky také mohl obhlédnout velkou část města. Na husovickou faru jsem přišel po knězi, který odešel do civilu, takže na mě čekala hned hromada povinností, ale s pomocí farníků jsem vše zvládal. Vycházeli mi vstříc, v ledaštem mi poradili nebo pomohli.

Jak na Vás zapůsobil kostel Nejsvětějšího Srdce Páně?

Velmi jsem ho uvítal, protože už v Praze jsem chodíval do kostela Božského Srdce Páně. A proti severním Čechám tu bylo i ve všední den dost lidí, až dvacet na mši svaté.

Zažil jste i nějaké nepřítjemnosti od STB?

Ano, řadu nepříjemných výsledků a jsem rád, že tyto doby jsou už pryč. Naštěstí jsem kolem sebe měl rodiny, kterým se dalo důvěřovat a to zase bylo osvěžení.

Co vás přitáhlo ke sv. Františkovi?

Do řádu mě vlastně přivedli Bonaventura Bouše a Česlav Křížala a představili mi sv. Františka jako radostného světce, to mě oslovilo.

Máte radost z blahorečení čtrnácti františkánských mučedníků?

Jsem Pražák, takže jsem s touhou a prosbami tuto záležitost prožíval už dlouho. Jsem rád, že se uskutečnila.

Jak se odvíjí Váš nynější život?

Nyní už nemám blízkou rodinu, měl jsem jednoho bratra a tak mám v Praze dvě neteře.

Žiji tím, že se snažím snášet sebe samého, když vnějškově už toho mnoho nemohu. Tou nedokonalostí se podobáme Božímu Synu, který se stal odsouzcenem, pohrdaným člověkem. Jsem rád, že alespoň občas mohu vypomáhat při bohoslužbách. Prosím farníky, aby se nikdy nad nikým nepohoršovali a spoléhali na Božské Srdce Páně, každá lidská služba je jen lidská, jen Boží služba je dokonalá.

Jaký je Váš vztah k P. Marii?

Ještě než jsem vstoupil do řádu, byl jsem už mariánským sodálem u jezuitů. Když jsem už v řádu byl, chodíval jsem ke sv. Ignáciovi v Praze i přednášet.

Co byste ještě rád sdělil farníkům?

Člověk se celý život musí učit odpouštět, učit se něco snášet a za to zlé dávat náhradu. Bůh odpouští nám a my se od Něj musíme učit to odpouštění druhým. Nebojme se také s Bohem něco snést, ať je doba jakákoliv. I za druhé světové války bylo dobré, když lidé neupadli do zloby, ale snažili se podobat Kristu v tom snášení a doplňování utrpení. Být podobný v utrpení Božímu Synu.

Ještě mě také dojíká, jak často musí být Ježíš ve svatostánku osamělý, protože kostely jsou zavřené. Kdysi jsem se, ještě v Praze, zastavoval v kostelích, protože byly otevřené, a říkal jsem v duchu: „Pane, ať tu nejsi sám“. Těším se, až On nás jednou vysvobodí ze všech malostí světa.

Děkujeme za rozhovor a přejeme otci Berardovi do dalších dní a let mnoho požehnaní.

Redakce

Z NAŠICH FARNOSTÍ

Farní brigáda v Husovicích

V sobotu 22. září 2012 dopoledne proběhla brigáda v kostele a na faře v Husovicích. Brigádníci v kostele vyklidili podestu pod zvony v hlavní věži, vyčistili horní část klenby nad „vítězným obloukem“, vynosili za léta nashromážděnou suť z prostoru pod schodištěm k varhanám do dvou připravených kontejnerů a otloukli zavlhlou omítku v chodbě před sakristií. Na faře se část brigádníků ujala úklidu nově zrekonstruovaných místností ve sklepě před nacházející oslavou svátku sv. Františka.

Všem brigádníkům Pán Bůh zaplať.

Další farní brigáda je naplánovaná na sobotu 10. listopadu 2012 po ranní mši sv.

Farní duchovní obnova

Bratr Ignác srdečně zve všechny na další farní duchovní obnovu v sobotu 17. listopadu 2012 po ranní mši sv. na faru do Husovic.

Rozsvícení vánočního stromu před kostelem

Na letošní začátek adventu je naplánováno slavnostní rozsvícení vánočního stromu před kostelem v Husovicích. V těchto dnech se jedná o konkrétní podobě programu. Podle našich informací by nemělo chybět vystoupení dětí z okolních škol a stánky s teplým občerstvením. Začátek programu je naplánován na 15.30, slavnostní rozsvícení stromu na 17.00 a to o 1. neděli adventní, tj. 2. prosince 2012. Akci připravuje Městská část Brno-sever ve spolupráci s naší farností.

Zážitkové odpoledne v Duchovním centru na Lesné

Poslední zářijová neděle 30. 9. 2012 byla v Duchovním centru setkáním nad pohárkem čerstvé hroznové šťávy, která již inklinovala k burčáku, ale ještě byla příjemně méně stupňová. Předivo vzájemných farních vztahů se úspěšně rozvíjelo do všeobecného veselí, jemuž dominoval stůl farního pěveckého sboru – tedy jeho částí. Zpěvačky vydatně zrelaxované pobytem na soustředění v Blansku v sobě nesly dozvuky těchto dní a proto pokračovaly ve vyprávění veselých příhod ze života. Ta nejuvitnější pocházela od Lucie, která tvrdila, že při hraní florbalu bez brýlí se pro ni ostatní hráči mění na neurčitě šmouhy. Právě proto při jednom zápasu, sotvaže uslyšela pobídku – Lucko, nahraj – bez váhání to udělala. Teprve až poté zjistila, že šlo o soupeře.

Dalším zpestřením v duchu adrenalinových nabídek dnešní doby bylo opékání špekáčků a klobás na roštu, kdy chvílemi došlo k takovému vzplanutí ohně, že přítomný mistr opékač a zároveň hasič měl okamžitou možnost předvést náhorný hasičský zásah. Pochopitelně všem bylo jasné, že šlo o reklamní tah v rámci profese. :)

Řada dalších dobrovolníků se starala o hladký průběh nedělního setkání a díky tomu bylo milé a příjemné. Příště na něm můžete být i vy, co jste to letos nestihli.

OPRAVA HUSOVICKÉHO KOSTELA

V rámci několikaleté rekonstrukce střechy hlavní lodi kostela byla letos uskutečněna v období srpen-září 1. etapa, spočívající v realizaci obslužných lávek a žebříků v prostoru podkrovní, výměna a posílení některých degradovaných částí stávajícího krovu (středové vaznice, kleštiny), oprava omítek obou štítových zdí včetně vápenné malby, nátěry zábradlí a vstupních ocelových dveří na půdu a dodávka měděných střešních lapačů. Vše za částku 500 tis. Kč, vč. DPH.

Ing. Zbyněk Červinka, provádění TDI

PÁR SLOV KE ZMĚNÁM V NAŠÍ FARNOSTI...

Asi před deseti léty přišel do husovické komunity bratří františkánů nový kněz, páter Vojtěch Majvald, který přijal řeholní jméno Ignác. Říkali jsme mu však všichni nejraději prostým a upřímným slovem „otče“. Brzy doplnil komunitu i jeho bratr Stanislav, dvojče, náš milý bratr Justin.

Působení otce Ignáce i bratra Justina bylo pro husovickou farnost pravým požehnáním. Otec Ignác, oficiálně administrátor, dovedl při svých mnohých a jistě nelehkých povinnostech být stále klidný, laskavý, mít stále srdce na dlani. Byl ochoten vyslechnout každého, kdo potřeboval pomoci, duchovně podepřít, laskavým slovem vracet do srdcí klid. Dovedl zářivým pohledem, z něž vyzařovala vždy silná zbožnost, ale i pochopení pro druhé, potěšit, uklidňovat, vracet naději. Asi před třemi léty byl ustanoven farářem, z čehož jsme měli všichni velikou radost a s díky Pánu za tak výjimečného pastýře jsme doufali v dlouhá léta jeho požehnaného působení mezi námi. Se svým bratrem, našim „bratrem Justinem“, byli nám, až na malé výjimky, každou neděli nablízku. Když otec Ignác při mši svaté s neskonale zbožností a soustředěním zdvíhal proměňované Tělo Páně, snad každý přímo hmatatelně cítil přítomnost největšího zázraku. Když

bylo smutno nebo těžko na duši, i při své velké vytíženosti si vždy dokázal najít čas na soukromý pohovor, na slova útěchy, na slova rady. Z velkého okruhu jeho činnosti snad lze připomenout kupř. jeho „duchovní obnovy“, konané od minulé zimy vždy jednu sobotu v měsíci na faře. Byly věnovány přiblížení posvátných dějů mše svaté, dále potom i rozboru Božích přikázání. Bohužel před Svatodušními svátky na obnovy nebylo času a ani v letním období se již nekonaly.

Za husovické farníky bych mu chtěla touto cestou ze srdce poděkovat za jeho působení mezi námi. Zaslouží si naši plnou úctu. Byl skutečným „pastýřem svého stáda“ a děkujeme Bohu, že nám byl dán. Přejeme mu při jeho novém působení plnost Božího požehnání, stálé zdraví, duševní sílu při ne vždy lehkém údělu.

–sl–

Pozn. redakce:

Otec Ignác, přestože byl ustanoven správcem farnosti v Obřanech, tak nadále bydlí na faře v Husovicích a má také v Husovicích několik mší sv. během týdne včetně neděle. Také pro ty, kteří se rádi účastnili duchovní obnovy s otcem Ignácem máme dobrou zprávu – další duchovní obnova je plánována na sobotu 17. 11. 2012 po ranní mši sv.

LOUČENÍ ANEB JAK VYZRÁT NAD ZIMOU

Léto nenávratně skončilo a do vánoc není zase až tak daleko. Zimní měsíce znamenají značné ochlazení, případně sněhové kalamity. Většina lidí se zimě brání teplým oblečením, případně zásobou dřeva na topení a podobně, bratr Bonaventura si naopak vzal příklad z tažných ptáků a odchází do značně teplejšího klimata Benátek na studia. Po dvou a půl letech se vrátí pravděpodobně zpět do Česka, nebudou-li Boží záměry s ním jiné, ale není příliš jisté, že by znovu působil v Husovicích. Život františkánů je neustálá připravenost působit kdekoli, kam jsou vysláni.

Proto se neděle 23. září odehrávala ve znamení loučení, přesto mše svatá byla především mší svatou a teprve na závěr se otevřelo téma loučení. Bratr Bonaventura ve své poslední promluvě nabádal farníky především k otevřenosti a vzájemné lásce. Za reakci na jeho slova by se dalo

považovat rozlučkové setkání na faře od 16.00 hodin, kdy postupně farní společenství vytvořilo asi kolem stovky lidí. Bratři Ignác a Justin se opásání slušivými zástěrami ujali grilovací služby a podle množství zákusků, buchet a dalších dobrých jídel, které se sešly z celé farnosti, bylo patrné, že bratr Bonaventura patřil mezi velmi oblíbené bratry. Navíc došla opět ocenění Filipova prozíravá rekonstrukce fary, neboť díky ní vznikly krásné prostory pro již několikáté farní setkání, které dává další možnost upevňování farních mezilidských vztahů. Rozlučková slavnost končila za svitu měsíce, kdy už večerní chlad zesílil a bratr Bonaventura se se všemi rozloučil, aby se brzy mohl vydat na jih.

Protože víme, že nás bratr Bony čte i v cizině, tak mu připojujeme poděkování: Bratře Bonaventuro, děkujeme za vše!

-red-

JISKŘIVÝ PODZIM

V parku nad husovickým kostelem žlutou listí a postupně oblékalo trávu do zlatavého hávu.

Kluci ministranti vytáhli několik hravých františkánů na blízký husovický kopec k oblíbenému pouštění draků. Kdyby se v těch chvílích pozorně zadívali na věž kostela, mohli snad zahlédnout malé jiskříky, rozesazené tradičně kolem dokola, ale zaslechnout jejich povídání rozhodně nemohli. Zato jiskřící dobře viděli na jejich roztodivná dráčata, některá až se strašidelným výrazem. Malý Jiskřulík se trošičku příkřil: „Jiskroni, nemůžou nám ty potvůrky nad kopcem nějak ublížit?“ Jiskroň s úsměvem zavrtěl hlavou: „Kdepak, Jiskřulíku, není se čeho bát. Lidi se jenom občas docela rádi straší.“ „Cože? Rádi straší? To nechápu! Vždyť se pak musí bát!“ divil se Jiskřínek. „Za pár dní budeme v našem kostele slavit svátek všech svatých a pak taky zemřelých, ale někteří lidé místo něj oslavují něco, čemu říkají Halloween. A převlékají se přitom za strašidla.“ Poznámenal Jiskroň.

„Strašidla? Kde jsou? Já jim ukážu, tady bydlím já!“ vykoukl z okýnka netopýr Tadeáš. „Klid, jen si o nich povídáme,“ ujišťoval ho Jiskroň. Jiskřulík byl zvědavý: „A co je to..., no to s tím vínem?“, nemohl si hned vzpomenout. „Halloween je vlastně původně keltský svátek Samhain. Kdysi možná i tady v Husovicích žil keltský kmen Bójů, dokud si je nepodrobili Římané. Ale dodneška mohou být někteří husovičtí farníci potomci

dávných Bójů, aniž to tuší, pozorně si je prohlédněte a třeba objevíte keltské rysy a vlastnosti,“ poučoval Jiskroň. „A co ty strašidla, povídej raději o nich,“ hořel zvědavostí Jiskřík. „Bud' trpělivý, pomalu se k nim dostaneme. Irové, kteří jsou také potomci Keltů, odpluli do Ameriky a tam si začali vyřezávat z dýní svítilny, nazvané Jack-O-Laterns. Chtěli posvítit duchům zemřelých na cestu, báli se, že se vrací na zem a s nimi i různí zlí duchové, proto jim svítili na cestu zpět, je to docela zamotané, prostě měli strach a proto se sami převlékali za strašidla, tak, jak to někteří dělají dodnes.“ „Hm, a slavit svátek zemřelých, myslíš, že je to stejné?“ vyzvídal netopýr Tadeáš. „Vůbec ne. Zatímco Halloween je o strachu, křesťanský svátek „dušiček“ je o naději a setkání v lásce s těmi, kteří nás na cestě ke spáse předešli a vidí to, co my ještě nevidíme – říkal jeden moudrý kněz a pak se s lidmi za všechny zemřelé modlil, místo, aby se jich báli.“ objasňoval Jiskroň. Netopýr zívá: „Jsem rád, že bydlím u křesťanů a ne s Kelti, bojím se velmi nerad.“ Jiskřulík, který měl do té doby z netopýra docela obavy, protože ho považoval za létající strašidlo, se k němu hned přifařil: „Tadeáši, vezmeš mě někdy na výlet, když už se tě nemusím bát?“ Netopýr vykulil oči: „Mne a bát se? Jiskřulíku, to snad může napadnout jen tebe. Já jsem nejroztomilejší netopýr z celých Husovic!“

Jarka Cýrusová

ADVENTNÍ DUCHOVNÍ OBNOVA MANŽELŮ

Centrum pro rodinu a sociální péči v Brně zve manžele na duchovní obnovu do Vranova u Brna. Víkendové setkání v Duchovním centru svatého Františka z Pauly nabízí manželům bez ohledu na délku manželství příležitost poodstoupit od denních starostí, společně se ztišit, zamyslet se nad vztahy k nejbližším a pohlédnout na své manželství z Boží perspektivy.

Termín adventní obnovy: 30. 11. – 1. 12. 2012

Téma: „Rodina jako obraz Nejsvětější Trojice“

Lektor: P. Pavel Kafka

Místo postní obnovy: Duchovní centrum svatého Františka z Pauly, Vranov u Brna

Cena: 1 650 Kč/pár (pokoj se soc. zařízením + strava)

Přihlášky: Vzhledem k termínu obnovy zasílejte prosím přihlášky co nejdříve, počet míst je omezen.

On-line – www.crsp.cz – záložka Mladí, partneři, manželé – Duchovní programy
telefonicky – 542 21 74 64 recepce Centra pro rodinu a sociální péči

SRDÍČKO

zpravodaj brněnských římsko-katolických farností Husovice, Lesná, Soběšice a Obřany

Vychází se souhlasem duchovních správců.

Kontaktní adresa: Římsko-katolická farnost Brno-Husovice, Vranovská 103, 614 00 Brno,
www.ofm.brno.cz nebo schránka Srdíčka v zadní části husovického kostela
nebo e-mail: Srdicko.Husovice@seznam.cz <http://www.volny.cz/dcbl/srdicko.htm>

Odpovědný redaktor: Daniel Kummer

NEPRODEJNÉ. Vychází pro vnitřní potřebu farností. Neprošlo jazykovou úpravou.
Uzávěrka tohoto čísla byla dne 25. 10. 2012, uzávěrka příštího čísla je 7. 12. 2012.